

Rob Oostveen

De Donor

© 2017 Rob Oostveen

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever en/of auteur.

1.

Soms zit het mee en soms zit het tegen. Maar dan ook heel erg tegen. Gruwelijk tegen! Ze naderde de 30, maar of ze dat ooit zou halen? Een leven dat geleefd werd met een verslaving aan alcohol, drugs, tabak en seks, was niet noodzakelijkerwijs een basis voor een lang en gezond leven. Goedele Candeleers was op haar vijftiende een aantrekkelijk meisje, had een mooi gezichtje, een getinte huid, lange zwarte haren en al een goed ontwikkeld lichaam. Maar in haar hoofd werd een oorlog gevoerd.

Daar vond een strijd plaats, die in ieder geval haar ouders niet konden winnen. Ze was opstandig, eigenwijs, drammerig en vaak voor geen rede vatbaar. Ze was wel slim maar had geen belangstelling voor school. Het had dan ook geen verrassing mogen zijn, dat ze op een dag haar biezen pakte en weg was. Tot groot verdriet van haar ouders, ondanks alle ellende die zij met haar al hadden moeten doorstaan. Voor hen voelde het als een falen, voor haar als een bevrijding.

Welke opties heb je als tiener als je het leven bij je ouders ervaart als saai, gezapig, bekrompen, kleinburgerlijk en stom? Voor Goedele was dat het sein om haar leven voortaan zelf te gaan inkleuren. Wat ze alleen vergeten was, was dat ze niets had om mee te kleuren. Ze zwierf over straat, werd opgepakt, teruggebracht en liep weer weg. Na drie of vier herhalingen was voor de instanties de maat vol en wisten haar ouders het ook niet meer. Vanaf toen was ze aan zichzelf overgeleverd en al snel ook aan drugs, alcohol en tabak. De seks kwam later.

Alleen op de wereld zonder geld, dan was er maar één redding: stelen! Om te overleven ontwikkelde ze een grote bedrevenheid in het bemachtigen van alles wat ze voor het overleven nodig had. Ze leerde van daklozen en junkies en ze leerde snel. 's Zomers sliep ze veel buiten, onder bruggen, in of tussen oude dozen of in portieken, 's winters sloot ze zich aan bij krakers. Later leerde ze, dat als ze haar lichaam verkocht, dat een makkelijke manier was om aan geld te komen. Als in je hoofd de draadjes tussen de verschillende hersendelen niet allemaal meer goed zijn aangesloten, denk je dat dit jou de ultieme vrijheid geeft die je zoekt. Je denkt zo'n leven wel te kunnen volhouden, maar voor hoe lang?.

Toen kwam die dag, na 10 jaar, dat daar plotseling een man voor haar stond die haar doordringend aankeek. Dat was Guy Daems. Hij zag iets in haar, waardoor hij geraakt werd. Hij zag een vrouw, getekend door haar soort van leven, maar achter dat uiterlijk iets dat duidde op schoonheid, op slimheid, op iets dat zoekende was. Hij nam haar mee naar zijn woning. Ze had geen idee waarom ze zich door hem mee liet nemen, het moest blijkbaar zo zijn.

Guy was ervaringsdeskundige. Na jarenlange verslaving had hij zich opgewerkt tot een afgekickte dealer. Met zijn 32 jaar had hij al een leven geleid, waar een gewone 65-jarige hard voor had moeten werken. Gepokt en gemazeld in de drugs wereld had hij een bestaan opgebouwd, waarin hij zich financieel heel aardig kon redden. Alleen nog een vrouw aan zijn zijde, een chick, zoals hij dat noemde. Het is niet altijd te doorgronden wat een mens tot een ander mens aantrekt. Maar hij zag iets in Goedele wat nog niemand anders in haar had gezien. Hij wist zelf ook niet wat het was, maar het was er wel.

Hij zorgde voor haar, liet haar bij een schoonheidssalon een make-over ondergaan en kreeg er een, zoals hij al wist toen hij haar voor het eerst zag, mooie vrouw voor terug. Alleen die verslaving, die hadden ze in die salon niet weg kunnen nemen. Dat zou tijd kosten. Tijd die hij ervoor over had. Na een paar eerste moeilijke maanden, werd het Goedele langzaam duidelijk dat haar nieuwe leven misschien wel haar laatste kans zou kunnen zijn. Haar lichaam was uitgewoond, uitgebuit, leeggezogen. Dat voelde ze en dat wist ze. Maar afkicken van een verslaving zoals zij had, dat kost veel tijd en vooral veel geduld. Jaren, zo bleek. Ze wilde wel, maar de wil had weinig kracht meer en

moest zich met ups en downs een weg zoeken. Terwijl Guy zijn zaken uitbouwde en zijn inkomsten flink zag toenemen, had hij zijn handen vol aan zijn chick. Uit eigen ervaring wist hij hoe moeilijk dat kon zijn. In die tijd zorgde Guy goed voor haar, gaf haar alle aandacht en zag dat ze stapje-voor-stapje vooruit ging, al was het maar langzaam. De liefde die ze voor elkaar hadden vond, in de tijd dat het wat beter met haar ging, een bevestiging in haar zwangerschap. In die periode werd haar zwangerschap door beiden erg gekoesterd. Het leek ook steeds beter met Goedele te gaan, waardoor Guy dacht dat de geboorte wel eens een keerpunt in haar leven kon worden. Nu drie jaar geleden werd er een dochtertje geboren, maar al snel bleek Goedele toch niet in staat om voor haar te zorgen. Ze kon ze zorg voor haar kindje niet aan verviel na een paar weken al weer in haar oude gewoontes en de verslaving sloeg opnieuw toe. Guy zag geen andere uitweg dan zijn dochtertje in een kindertehuis te plaatsen. In het begin zijn ze samen een paar keer naar hun kind gaan kijken, maar Goedele kon ook dat mentaal niet aan. Misschien dat gedachtes aan haar eigen jeugd hier een rol speelden. Sindsdien was het Guy die af en toe op bezoek ging bij zijn dochtertje, maar vooral regelmatig via de telefoon contact met het tehuis onderhield. Hij was, in tegenstelling tot zijn anders zo ruige aard, heel erg gek op haar. Hij begreep heel goed dat haar zelf opvoeden en bij zich in huis nemen geen haalbare optie was. Hij wilde zijn kind niet aan de gevaren van hun leven, en vooral dat van Goedele, bloot stellen. Hij bleef hopen op betere tijden.

Van het ene moment op het andere stortte zijn wereld in, toen hij Goedele bij thuiskomst in een soort van coma op de bank vond. Ze was ziek, heel erg ziek. Na een spoedrit naar het ziekenhuis en een uitgebreid onderzoek door de specialisten, bleek dat haar nieren en lever er erg slecht aan toe waren. Haar nierfunctie werkte nog maar voor hooguit 10 procent en de lever was er al niet veel beter aan toe. De conclusie van de artsen was, dat haar enige redding bestond uit zowel een nier- als levertransplantatie.

“Dat moet dan maar zo snel mogelijk gebeuren,” vertelde Guy aan de arts. “Geld vormt geen probleem.”

“Geld is zeker niet het probleem,” was de reactie van de specialist. “Het probleem is de beschikbaarheid van organen.”

“Hoe kunnen we dat regelen?”

“Dat is niet zomaar te regelen. Los van het structurele tekort aan donororganen, gaan wij haar niet op de lijst van ontvangers zetten, zolang zij niet geheel is afgekickt van haar verslavingen. Wij gaan geen gezonde organen in het lichaam plaatsen van een vrouw, als we kunnen verwachten dat die organen binnen de kortste keren ook weer ziek zullen worden.”

“Maar dat kunnen jullie niet maken. Als zij geen nieuwe organen krijgt, dan sterft zij. Dan zijn jullie verantwoordelijk voor haar dood.”

“Nee mijnheer, zij is zelf verantwoordelijk voor haar gezondheid. Als zij niet van haar verslaving af kan komen, en snel, heel snel, dan roept zij zelf de dood over zich af.”

“Hoe lang denkt u dan nog dat ze heeft om van haar verslaving af te komen?”

“Een eerlijk antwoord? Misschien een paar weken of een enkele maand. Haar nieren en lever werken al bijna niet meer.”

Guy was des duivels en had zijn pistool wel willen pakken om de arts tot een transplantatie te dwingen. Maar zonder nieuwe organen was zo'n daad niet zinvol. Wat nu?

Goedele werd met wat medicijnen en een paar goedbedoelde maar weinig praktische adviezen door Guy mee naar huis genomen. Daar lag ze op bed en keek wat wazig uit haar ogen. Hij wilde haar niet verliezen, hij had er alles, maar dan ook alles voor over om haar leven te redden. Wat hij haar ook vertelde, terwijl hij haar hand stevig vasthield. Hij was nog steeds smoorverliefd op haar. Ze zag zijn verdriet, maar begreep ook heel goed dat het moeilijk zou zijn om aan organen te komen en dan ook nog organen, die niet door haar lichaam zouden worden afgestoten. Daarom vertelde Goedele hem iets, wat ze hem nog niet eerder had verteld. Toen Guy dat hoorde, gloorde er weer wat

hoop. Daar kon hij wat mee. Hij zou er meteen werk van maken. Dit was haar laatste kans, dit moest hij laten gebeuren.